

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WOMEN AND FARMERS PUBLISHERS ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF FETTERBURN AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, зареєстроване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українських Робітничих Дому, на розі вулиць Фітчара і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Fitchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ОТРИМАЛИ ЗАСЛУЖЕНУ ВІДПОВІДЬ.

Шість місяців тому назад китайські генерал-бандити, розторопивши в користь міжнародного капіталу визвольну боротьбу власного народу, напали на Східно-Китайську Залізницю та на радянські консуляти в Харбіні й Мукдені. Вони арештували тисячі радянських громадян, робітників залізничної та сільськогосподарської консуляти, кинули їх в жалюві військові табори, тюрми, де багато їх перемерло в невинному режимі, інших позасуджували на тяжкі кари, деяких порозстрілювали.

Заманяючи китайськими генералами радянсько-китайської угоди про Східно-Китайську Залізницю — на початку заінтригувало капіталістичних дипломатів. Вони почали предлагати свої услуги для переговорів — одною рукою, і підтримувати китайських генералів до дальших протирадянських виступів — другою. Вони надували грунт — що скаже на це уряд Радянського Союзу.

Уряд Радянського Союзу ще раз ділом підтвердив, що його політика — є політика миру, що він не дивлячись на провокаційні напади китайських генерал-бандитів, війни не хоче, але рішуче відкинув “ласкаве” пропозицію посередництва імперіалістичних держав. Радянський уряд заявив: він готовий кожної хвили розпочати переговори з китайськими нападниками тільки при умові, що вони негайно повернуть на залізничний стан після угоди 1924 року і звільнять всіх інтернованих радянських громадян.

Розуміється, це було одиноким справедливим. Китайські генерали також з цим погодилися-б, коли-б тільки їм дозволили зробити це капіталістичний “миротворець”. Але міжнародні капіталісти якраз хотіли той авантюри, тільки за їх проведом китайські генерали посміли цінасти на Східно-Китайську Залізницю, розграбити радянське майно й постійними наїздами білогвардійських банд на радянську територію тероризувати її населення.

Нюдна з капіталістичних держав “миротворців” не пригадала тоді китайським генералам, що вони підписали пакт Келого, який “заперечує війну”, хоч радянський уряд, проти якого китайці почали війну, також підписав пакт Келого. Так тингулося аж до пари тижнів тому назад. Китайські суди судили й тяжко карали тих радянських громадян, які ще залишилися живі у військових таборах. Білогвардійські й китайські банди не бдівлялися захопленням залізничної й розграбленням радянського майна, але далі виконували наїзди на радянську територію; кілька разів радянський уряд видавав заяви про ці нахальства китайських генералів і посереджало, що всякому тероризму буває кінець — і нарешті рішив показати, що далі такого не потерпить.

Тижнів зо три тому назад Червона армія, щоб забезпечити мирне життя радянському населенню здовж китайського кордону, рішила прогнати генеральські банди подалі від кордону й розпочала наступ. В протязі кількох днів китайська “армія” потерпіла тяжку поразку й почала панічно втікати перед Червоною армією. Китайські генерали злякалися і наробиши крику перед цілим світом, звернулися із скаргою до своїх покровителів, до Ліги Націй, до американського, англійського і французького урядів на радянський уряд.

“Миротворча” “єдиносущина і нероздільна трійця” — міністри закордонних справ Злучених Держав, Англії і Франції негайно-ж ставть за “покривдженні” китайськими генерал-бандитами та шалють спільну ноту до радянського уряду, пригадуючи йому Келогів пакт і пропонують своє “посередництво”. І цікаво, що це своє найовіше лицемірство ці представники найбільших трох імперіалізмів у світі показали саме в ту хвилину, коли манджурський диктатор, наслідник відомого гордоріза Чан Цо-Ліна, згодився самостійно переговорювати з представниками радянського уряду і в Хабаровську вочалися вже переговори між його і радянськими представниками.

Отже, перше: коли китайські генерали нападали й рабували радянське майно, сотками арештували радянських громадян — тоді капіталістичні “миротворці” “забули” пригадати китайському уряду (якщо такий там десь існує) Келогів пакт. Друге — коли-ж Червона армія показала китайським генералам свій “параграф”, тоді американський Стімсон, англійський (це й лейбористський) Гендерсон, французький Бріан відкопали пакт Келого й пішли з ним перед радянський уряд протестувати. Третє — за Келогів пакт вешалися вони саме в той час, коли між радянськими й китайськими представниками в Хабаровську уринуло вже до згоди, коли китайські представники погодилися повернути назад угоду про Східно-Китайську Залізницю з 1924 року. Отже “посередництво” імперіалістичних дипломатів з Келоговим пактом не тільки глумливо-лицемірське, але воно провокаційно розраховане на те, щоб не допустити до мирного погадження конфлікту між диктатором Манджурії й радянським урядом, щоб далі провокувати війну проти Радянського Союзу. Радянський уряд так і відповів непершим “посередникам”. Американському уряду він сказав, що уряд, який не визнає радянського уряду, не повинен мати лиця давати йому свої поради й пропозиції та пригадувати йому про пакт. “Високо” капіталістичний уряд, перед яким клонять свої голови всі уряди європейських капіталістичних країн, не сподівався такої відсічі, і телеграми кажуть, що відповідь радянського уряду вдарила у Вашингтоні нещаче

грим з ясного неба. Таку саму відповідь дістали Гендерсон і Бріан. Радянський уряд сказав цій капіталістичній трійці, що він сам дуже добре знає зміст Келогового пакту, знає хто його писав і для чого, й що ніяких “порад і інструкцій” радянський уряд від творців цього пакту не потребує.

Але, як доносить телеграми, наслідок втручання у радянсько-китайські справи цих трох капіталістичних урядів є той, що диктатор Манджурії вже не погоджується на ті точки угоди, які його ж представники заключили в Хабаровську. Прийдеться Червоній армії це раз подиктувати йому ці точки.

На пленумі Всесоюзного Центрального Виконавчого Комітету Рад заступник народного комісара закордонних справ Літвінов сказав, що нехай міжнародні імперіалісти перше подивляться, що їхні війська роблять в Мароко, Південній Америці й в самому таки Китаю, а до наступу Червоної армії в Манджурії їм зєсь. Червона армія в Манджурії розпочала наступ, щоб відігнати китайські збройні сили від нападів на радянську територію. Радянський уряд не хоче війни, але оборонитиме чи то перед китайськими генералами, чи перед міжнародними імперіалістами справи своєї країни, радянське майно, угоду, яку добровільно заключено між китайським і радянським урядами 1924 року.

Таку відповідь дістали представники міжнародних імперіалістів і нехай же тепер облюжаться.

ПЕРЕД ОДИНАЦЯТИМ З'їЗДОМ Т-ВА УКР. РОБ.-ФАРМ. ДІМ.

Центральний Виконавчий Комітет ТУРФДім проголосив уже час і програму одинацятого з'їзду ТУРФДім. Уже саме оте проголошення з'їзду повинно дати дещо до думання всім відділам ТУРФДім та його секції. Бо прийде-ж їм за пару місяців відчитатися перед цілою організацією із своєї діяльності.

Ми вже вирости з тих часів, коли ми іхали на з'їзди лише для того, щоб дати звіт скільки числить наш відділ членів, скільки він відогравав представств, скільки мав приходів та розходів у всіх подробностях. Такі звіти відділи можуть вчало прислати до ЦБК і їх кожний делегат матиме готові на друковані на з'їзді і ідучи зі з'їзду візьме їх до свого відділу. Нам не потрібні на з'їзді гарні декларації, ні сумні нарікання. Нам час вже підходити до всіх наших організаційних, освітніх і культурних досягнень та недотач з розумним мірилом, з пролетарського аналізу, щоб ними виявити причини наших успіхів та недотач і на майбутній рік перевести відповідні постанови.

Перш всего в яких умовах наші організації працювали в минулому році? В яких умовах економічної кризи, в умовах капіталістичної раціоналізації, системи спід-ап і їхніх наслідків — великого безробіття. “Тяжкий рік був” — говорять загальною мовою.

Тяжкий — ми всі це знаємо. Цей рік на сході Канади почався агресивним наступом капіталу на передове організаційно-робітничтво. Уже десятилітній з'їзд ухвалив резолюцію-протест проти заборони поліцією в Торонто свободи слова робітничим організаціям, яка згодом вилася в погроми робітничих мітингів. На заході Канади через посуху десятки тисяч робітників не набули праці. В майнерських місцевостях також тяжке безробіття. Страйк в Гемілтоні, потім в лісових кемах Онтеріо, масове відправлення робітників із залізничних шапів і т. д.

Наступ капіталу на працю йде ріжкими шляхами: знижає заробітної платні, погіршення умовин праці, заключає рижніми договорами між капіталістами й реакційними провідниками трейд-юній про співробітничтво праці з капіталом, що є нічим иншим, як закабалюванням робітничтва, встановлювання змагаль в роботі між рижними босами та формами коштом робітничих мольов — все це залізними ланцями скувало робітничтво.

Як же реагувало робітничтво на цей наступ капіталу. Це вже залежало від його організованості й революційності. В Торонто воно пішло в отвертню боротьбу з поліцією, в Гемілтоні і в лісових кемах портартурського дистрикту во-

но відповіло страйковою боротьбою, на секції воно покійно гуло спину поки формали вигравали нагороди за змагання, в майнерських кемах воно звернулося до уряду за допомогою і т. д.

Таке загальне положення не могло не накласти своєї відбитки на організаційну й освітню працю наших організацій, коли до цього всего додати ще ріжкі провокаційні тайні і явні нападні на наші організації “народних діячів” з жовтоблакітнього табору.

Якраз під цим кутом зору проходимте наш одинацятий з'їзд. Бо ми неможемо замислюватися в рамці якоїсь чисто української робітничо-фармерської організації. Вся наша робота, наше життя звязані з боротьбою за існування в цій країні. Все що тут діється у співвідношеннях між працею й капіталом банько нас дотичить і ми мусимо на це реагувати. Страйк в Гемілтоні був страйком цілого робітничтва Канади, так само й нинішній страйк лісових робітників в Онтеріо. І там і тут працюють — страйкують, і скебують українські робітники. Не виродило на фармах, не заробив там нічого робітник, пропадає вся цілорічна праця фермера.

Що-ж з того? Чи має це послужити нам за виправдання нашої бездіяльності, організаційної неактивності? Ані трашій. Навпаки, це повинно послужити для нас стимулом до більшої активності внутрі й на зовні нашої організаційної праці. Коли-ж ми цього не зробили, значить ми не використали положення, ми його прогайнували, ми в цьому загострені класової боротьби не набули самі себе.

Економічна криза, безробіття, невротай не могли не відбитися на економічному становищі організації. Це-ж ясно. Поруч з цим зросла потреба несення матеріальної допомоги тим загонам робітничої класи, які стали на фронт страйкової боротьби, або попали в обійми капіталістичного суду. Ми, як робітничі організації, мусили спішити з допомогою нашим товаришам, але й те якраз ми повинні були використати для зміцнення наших організаційних рядів. Бо тільки в активній участі в робітничому русі зростають риди справжньої робітничої організації. Не тільки зростають, але й кристалізуються. Найбідніше робітничтво, яке бачить, що організація активно бореться за його інтереси, прилучується до тої організації, а хисткі, не-пролетарські елементи, кодь від них організація вимагає праці, активності, яка часами звязана з небезпекю для їхнього “упревілейованого” становища в теперішньому су-тєстві, ставлять цій роботі організації опір, починають кинувати, “критикувати” й шукати

НА ДОПОМОГУ СВОЇЙ ПРЕСІ!

Кампанія за приєднуванням нових передплатників української робітничо-фармерської преси в цій місяці повинна зміцнитися. Змагання за отриманням нагород повинно зрости не тільки, як бажання дістати гарну коштовну річ, але як перегони в праці на користь робітничої справи.

Нині такий час, що ми ані на хвилину не сміємо присипляти таких справ, як ширення своєї преси, як зміцнювання наших організацій, втагування до них нових, свіжких робітничих сил. Нині час великих класових боїв, які до-неслися вже й до цієї країни. Нині такий час, коли кількасот лісових робітників в Онтеріо зводять боротьбу за інтереси робітничтва цілої Канади — бо за їх поразкою піде наступ капіталу на працю в інших галузях індустрії, бо їхня поразка відібе охоту до наступу капіталу в інших галузях праці.

Там, де робітники свідомі цього, вони не дивлячись на тяжке економічне положення, спішать з допомогою своєї пресі. В Торондо з самого базару товариші збирають \$200 на фонд своєї преси. У Ванкувер, не дивлячись що мають некучий довг на своєму будинку, також стараються для своєї преси, бо навіть така справа, як сплата догу на будинку, залежить від успішного розвитку нашої преси.

Організовані робітники Монреалу, Едмонтону і інших місцевостей знають, що робітничо-фармерська преса потребує негайної допомоги і дати її можуть тільки ті, чий інтересам наша преса служить.

Масові мітинги, концерти, представлення використовуйте для того, щоб поговорити до робітників і фермерів про значення робітничої преси, про потребу несення її допомоги, про ширення її між працюючими.

В майнах, лісах, фабриках, всюди, де тільки працюєте між робітниками, приєднуйте нових передплатників “Українським Робітничим Вістям”!

СТАН СТРАЙКУЮЧИХ ЛІСОВИХ РОБІТНИКІВ В ОНТЕРІО.

Спішіть з негайною допомогою своїм товаришам класової боротьби.

Про хід страйку в лісових кемах портартурського дистрикту доведуюсь як від наших робітників із страйкових місцевостей, так і з страйкової бюлетина, що його видає страйковий комітет. Страйк почався 14 жовтня в Крнф, Онт. 45 робітників тої кемпи застрайкували проти невинного положення, до якого довели місцеві боси. Потім до цих робітників прилучилися робітники інших кемпів і зараз на страйку є поверх 600 робітників.

Канадські лісові робітники працюють в тяжких умовах, ніж робітники інших галузей індустрії. Більшість з них працюють від корта по \$4 за 8-футуовий корт. Загальний їхній заробіток від 10 до 14 доларів на тиждень. З цього платять по одному доларові денно за харчі, а крім того все відлягається від 10 до 30 процент за погане дерево. За свою тяжку й небезпечну працю вони часто дістають три або п'ять доларів на тиждень. Цього заробітку не вистарчає для власного прожитку, а тим більше для втримання своєї родини.

Проти такої платні робітники застрайкували. Домагання поставили: \$5 за корт або \$50 в місяці і харчі. Але боси відкинули це домагання і всіма силами стараються заставити робітників вернутися назад до роботи на тих самих умовах. Компанії платять робітникам таку жєбракську платню, а самі заробляють нечувані зиски. Довгими роками ломберджеки допомагали лісовим компаніям наживати мільйони доларів. Ця нажива приходила з поту й праці тисячів робітників. Багато підкорторків також стали багачами, визискуючи працю робітників.

Більшість робітників — імігранти: філіяндці, шведи, українці, словаки і ин., яких задано до цієї країни захиляюваними про великий добробут.

Перший раз в історії лісових кемпів пикети стоять близько кемпів, а делегация страйкерів зустрічає кожний потяг, перестерігаючи нанятих скебів. Пикетування в лісах не є легке.

Пикетчики муть вкрити великі простори, ходити лісовими стежками по снігах і снігах і переносити ріжкі невидги. Бонк-гавзи побудовано близько кемпів, не дивлячись на великі перешкоди. Це показує босам, що робітники готові до боротьби. Бо тільки в цей спосіб можуть пикети бути банько кемпів.

Лісові робітники проходять дуже тяжку боротьбу і робітники цілої Канади повинні допомогти їм. За всяку ціну ми не повинні допустити, щоб робітників примушено було відлятися босам і вернутися до праці за ніщу платню, як вони домагаються. Ми не повинні допустити, щоб страйкерів побив годод. Більшість страйкерів рішучо не мають ані цента, і юнія старається дати їм їду і приміщення з тих засобів, які вона збирає з свого членства і з тої допомоги, яку дає її портартурський кооперативний склад. Тож ми мусимо зрозуміти, що коли хочемо виграти страйк і збудувати міцну юнію — то кожний робітник повинен поспішити з допомогою.

Товариші робітники! Нам потрібна ваша допомога, щоб виграти в цій завязій боротьбі. Це означитиме поразку для всіх робітників. Бо коли знижують платню робітникам в одній індустрії, то слідом за цим знижують і в других індустриях, понижуючи життєвий рівень робітничтва в цілій країні.

Ви мусите виконати свій обовязок! Близьки для збирання допомоги розіслані всюди. Допилюйте, щоб вони були заповнені і негайно вслані до нас. Допилюйте, щоб ваша організація також вислала свою жертву на страйковий фонд. Допомога потрібна негайно.

Покажіть лісовим робітникам, що ви з ними в їх боротьбі. Влажіть свою частину в допомоговий фонд і в цей спосіб покажіть свою робітничу класову солідарність. Ваша допомога може стати фактором, який принесе поразку страйкерам. Всі жертви засилайте на адресу: The Lumberworkers Industrial Union of Canada, 223 Seefeld St., Port Arthur, Ont.

Ломбер Воркерс Індустріал Юніон оф Канада, лівокрило юнія, старалася зорганізувати цих робітників і зараз проводить страйкову боротьбу. Робітники зараз покладаються на ту юнію в боротьбі за поліпшення умовин своєї праці. Проти робітників стоять міцно зорганізовані капіталісти, їх преса, великі й малі бізнесмени, провінціална поліція і всі ті, доходи яких тримають робітників в неволі. Нарешті ай-доб'ю-доб'ю — ця організація, яка в минулому відо-гравала боеву ролю, але яка останніми роками здегенерувалася, нині в цьому страйку стає з босами і старається розєднати страйкерів і зломити страйк. Брехні, що їх поширюють боси й їхня преса, підкопують айдоблість і поширюють їх між робітниками, щоб зломити завязття страйкуючих. Поліційний терор також зростає, а боси вживають всяких методів, щоб лише до-битися свого. Вони намагаються скебів і послають до кемпів, але тих автомобілів, які заберуть страйкерів з кемпів, поліція спиняє, драйверів арештує за компетенцію з босами.

Але не дивлячись на всі ці зусилля босів зломити страйк, робітники виказують зріст боевого духа й завязття примусити роботодавців погодитися на робітничі домагання. Лісові робітники переконалися, що тільки міцна юнія — їхня оборона перед визиском і вони всіма силами стараються будувати юнію.

Перший раз в історії лісових кемпів пикети стоять близько кемпів, а делегация страйкерів зустрічає кожний потяг, перестерігаючи нанятих скебів. Пикетування в лісах не є легке. Пикетчики муть вкрити великі простори, ходити лісовими стежками по снігах і снігах і переносити ріжкі невидги. Бонк-гавзи побудовано близько кемпів, не дивлячись на великі перешкоди. Це показує босам, що робітники готові до боротьби. Бо тільки в цей спосіб можуть пикети бути банько кемпів.

ко кемпів, не дивлячись на великі перешкоди. Це показує босам, що робітники готові до боротьби. Бо тільки в цей спосіб можуть пикети бути банько кемпів.

Лісові робітники проходять дуже тяжку боротьбу і робітники цілої Канади повинні допомогти їм. За всяку ціну ми не повинні допустити, щоб робітників примушено було відлятися босам і вернутися до праці за ніщу платню, як вони домагаються. Ми не повинні допустити, щоб страйкерів побив годод. Більшість страйкерів рішучо не мають ані цента, і юнія старається дати їм їду і приміщення з тих засобів, які вона збирає з свого членства і з тої допомоги, яку дає її портартурський кооперативний склад. Тож ми мусимо зрозуміти, що коли хочемо виграти страйк і збудувати міцну юнію — то кожний робітник повинен поспішити з допомогою.

Товариші робітники! Нам потрібна ваша допомога, щоб виграти в цій завязій боротьбі. Це означитиме поразку для всіх робітників. Бо коли знижують платню робітникам в одній індустрії, то слідом за цим знижують і в других індустриях, понижуючи життєвий рівень робітничтва в цілій країні.

Ви мусите виконати свій обовязок! Близьки для збирання допомоги розіслані всюди. Допилюйте, щоб вони були заповнені і негайно вслані до нас. Допилюйте, щоб ваша організація також вислала свою жертву на страйковий фонд. Допомога потрібна негайно.

Покажіть лісовим робітникам, що ви з ними в їх боротьбі. Влажіть свою частину в допомоговий фонд і в цей спосіб покажіть свою робітничу класову солідарність. Ваша допомога може стати фактором, який принесе поразку страйкерам. Всі жертви засилайте на адресу: The Lumberworkers Industrial Union of Canada, 223 Seefeld St., Port Arthur, Ont.

Ломбер Воркерс Індустріал Юніон оф Канада, лівокрило юнія, старалася зорганізувати цих робітників і зараз проводить страйкову боротьбу. Робітники зараз покладаються на ту юнію в боротьбі за поліпшення умовин своєї праці.

Проти робітників стоять міцно зорганізовані капіталісти, їх преса, великі й малі бізнесмени, провінціална поліція і всі ті, доходи яких тримають робітників в неволі. Нарешті ай-доб'ю-доб'ю — ця організація, яка в минулому відо-гравала боеву ролю, але яка останніми роками здегенерувалася, нині в цьому страйку стає з босами і старається розєднати страйкерів і зломити страйк. Брехні, що їх поширюють боси й їхня преса, підкопують айдоблість і поширюють їх між робітниками, щоб зломити завязття страйкуючих. Поліційний терор також зростає, а боси вживають всяких методів, щоб лише до-битися свого. Вони намагаються скебів і послають до кемпів, але тих автомобілів, які заберуть страйкерів з кемпів, поліція спиняє, драйверів арештує за компетенцію з босами.

Але не дивлячись на всі ці зусилля босів зломити страйк, робітники виказують зріст боевого духа й завязття примусити роботодавців погодитися на робітничі домагання. Лісові робітники переконалися, що тільки міцна юнія — їхня оборона перед визиском і вони всіма силами стараються будувати юнію.

Перший раз в історії лісових кемпів пикети стоять близько кемпів, а делегация страйкерів зустрічає кожний потяг, перестерігаючи нанятих скебів. Пикетування в лісах не є легке. Пикетчики муть вкрити великі простори, ходити лісовими стежками по снігах і снігах і переносити ріжкі невидги. Бонк-гавзи побудовано близько кемпів, не дивлячись на великі перешкоди. Це показує босам, що робітники готові до боротьби. Бо тільки в цей спосіб можуть пикети бути банько кемпів.

“Я не раджу нікому з робітників їхати сюди до праці, бо кожний жагтима. Хоч в містах положення безробітних тяжке, але тут воно гірше навіть для тих, які працюють” — пише цей робітник і висловлює віру, що решта кемпів прилучиться до страйкуючих, бо положення невинніми.